

восходно като срещна жена въ состояніе, какъ-то судеше, подобно съ нейно-то. Приказа ѝ въ кратцѣ свои-те примѣжды и настоящы-те си потребности. Маргарита побудися на сожалѣніе отъ приказваніе-то на господжа Латуръ, и като желаше да ся удостои по вече повѣреніе нежели честь, исповѣда откровенно нейно-то отъ глупость согрѣшеніе. „Азъ, пра-“
„ведно страдая; но ваше благородіе, госпожа“
„моя, . . . съ толко благоразуміе, и да си зло-“
„получна! „И пренесе ней сосъ слезы хижата и пріятелство-то си. Госпожа Латуръ умилена отъ таковъ сладокъ пріемъ, стисна я въ колѣнѣ-те си, и казуваше: „Ахъ Богъ иска“
„да престане болкы-те ми, защо ти вдухнова“
„за мене чуждата, толика доброта, колко-то“
„ни-то у родители-те си самъ найшла.“

Азъ познавахъ Маргарита; и, хотя да обитавахъ въ лѣсове-те една и половина лѣвга отъ тука задъ долга-та планина, считахъ себе си за сосѣдникъ. Въ градове-те у Европа една улица, или и стѣна, цѣлы годины забранява сродници-те да ся собирахъ; но, въ новы-те преселенія они що ся раздѣляватъ съ лѣсове и планины броятся за сосѣдници. Най-